

Nikogar ti ne sili dati,
Kar nikdar ti ni v stani dat',
Čevljar naj dela tebi čevlje,
Zlatar pa kuj ti prstan zlat. —

Kar se je Ikaru zgodilo,
Zgodí se tebi tud' lehkó,
Zatorej glej, kako namerjaš
Doseči óno reč alj tó. —

* *

* *

Postscriptum.

Pavlè je človek umne glave,
On vé, kaj tirja vsaki čas —
Poleti nosi tanko suknjo,
I v kožuh zléze ko je mráz. —

* *

Josip Cimperman.

Dopisi.

Iz Trsta. (Nova knjiga.) Te dni pride na svetlo v 4000 natisih prvi snopič knjige „Pod lipo“, ki jo je začel pisati in izdajati po mesečnih snopičih J. G. Vrdelski v Trstu za naše ljudstvo, zlasti za kmete. Izhajal bo v drugi polovici vsacega meseca. Za vsak snopič se plačuje deset soldov. Ta knjiga se bo razpošiljala naročnikom, kakor je navada; jo bo pa tudi prodajal tukaj v Trstu na ulici „Porte Rosso“ Julij Dase.

Pri Grobelskem mostu blizo Celja. — Strašna nesreča nam je 12. dan u. m. med Žavcem in Celjem vzela veliko dobrotnico ubozih. Žena velikega posestnika Franca Fišer-ja, po domače Šketo-va, se je v Celje peljala obiskat svojega ljubljene sina, ki je ondi v 8. latinski šoli; pripelje se do več težkih voz z krompirjem naloženih; reva hoče naprej peljati, al zapelje na kup kamenja, vozič se zvrne, ona pa pod težki voz, ki jo stare. Poštena žena nam ostane v dragem spominu! B. Winter. *)

Iz Škofje Loke. (Čitalnica.) V nedeljo 3. prosenca t. l. so udje čitalnice loške v občnem zboru nov odbor volili; izvoljeni so bili: g. Mohar za prvosednika, g. Pečnik za njegovega namestnika, g. Kadivec za denarničarja, g. Naglič za tajnika in g. Koceli za namestnika. Gosp. Steski ta volitev ni bila po volji; ovreči jo je hotel in je obljubil svoje vzroke drugi dan naznaniti odboru, kateri je tudi koj pismeno povabil gosp. Stesko na drugi dan ob 8. uri zvečer, da pové dokaze, po katerih bi se mogla volitev ovreči; pa gosp. Steske ni bilo opravičit svoj protest. Naznanil je pa odboru pismeno, da ostane pri svojem protestu — vendar brez dokazov, ob enem pa je tudi vedeti dal svoj izstop iz društva. Odbor se je držal postavne poti, kakor pri včerani volitvi, je volitev odobril in izstop gosp. Steske v vednost vzel. Po volitvi se je igrala gledališna igra „Bob iz Kranja“ prav dobro, posebno Matiček je pokazal, da je bil svojemu poslu popolnoma kos. Pri tej igri se je vstopnina pobirala, ktera je bila v prid ubogim loškim učencem obrnjena; po igri je bila tombola in po tej tudi ples. Posebno je red, v katerem se v loški čitalnici vse zvršuje, hvale vreden.

Od sv. Duha pri Škofji Loki 10. jan. (Razjasnilo in pa konec besedi.) V 52. listu l. l. so „Novice“ iz Žabnice prinesle dopis, ki naznanjuje svetu, kako da Žabničanje samostalnega duhovnika, pokopališča, krstnega kamna itd. potrebujejo. Ker sl. vredništvo samo pristavlja, da mu okoliščine žabniške niso znane, naj blagovoli sprejeti te-le vrstice, da se vidi, koliko da je v zgorej imenovanem dopisu resničnega. Lahko si misli, kdor uni dopis bere, kako po krivici se je Žabničanom branilo, duhovnijo in šolo napraviti. Dopisnik povzdičuje njihovo blagostanje in njihovo bogatijo, in pristavlja, češ, da bi Žabničanje lože svoj namen dosegli, ker v Žabnico je blizo 1000 duš vpisanih. Čuda! kako

se jih je od 700 naenkrat 1000 narastlo? — Neovrgljivo gotovo je, da sv. Duh ni bil nikdar pod žabniško ekspozituro. „Novice“ so pa že poprej enkrat naznanile, da je že čez 80 otrok v žabniški šoli, izmed teh 80 pa ne enega ni od sv. Duha. Iz tega se jasno vidi, je li bilo potrebno in postavno, Svetoduhce s silo trgati od dobre glavne mestne šole v Loki, ktero so pomagali zidati in v ktero so svoje otroke radi in pridno pošiljali, tako v deško kakor dekliško šolo, — al je bilo mar lepo Svetoduhcem s pomočjo vojakov (kterih se je neki bolehen mož, ko so k njegovi hiši prišli, tako ustrašil, da je drugi dan jel hudó kri pljuvati in je čez teden dni umrl; saj tako domači rajnkega trdijo) krave, zimsko in celó posteljno obleko, žito jemati in jih tako iz čveterorazredne loške šole pod šolo le z enim razredom za oba spola skupaj siliti? Se li ne pravi to, otroku jemati pogačo pa mu ovsenjaka vriniti? Če Žabničanje niso mogli pri svojih dobrih gruntih, kakor dopisnik pravi, na svoje stroške šole napraviti, naj bi bili celo deželo prisilili v pripomoč, kateri bi se bilo gotovo manj poznalo kakor Svetoduhcem, do katerih imajo ravno tako malo pravice, kakor do cele dežele, kaj tacega od nje zahtevati. Če boste Žabničanje s svojim novim pokopališčem, ktero zahtevate, enako ravnali, pač bo treba, ne le Svetoduhce, temuč celo starološko županijo z vojniki na pomoč siliti. Svetoduhci smo pač napčno ravnali, da smo izmed Žabničanov si volili župana, ki je šole v imenu cele soseske prosil. Zatorej se ne more reči, da je kdo izmed nas gospóski nasprotoval, saj vemo, da se gospóška ravna po predlogih, ki jej dohajajo od predstojnikov ljudstva. — Iz že omenjenega dopisa bi se bralci tudi lahko mislili, kako silno mi Bitenci hrepnimo po pokopališču v Žabnici. Al nič manj kot to! Mi hočemo, da se naši mrličí pokopujejo tamkaj, kjer že toliko naših predstarišev počiva, in kamor se cela loška okolica pokopuje. Mi Bitenci radi hodimo k službi božji v Faro, in kader nas kaka dolžnost veže, se pri materi Fari oglasimo; saj smo že letos, predno smo dopis iz Žabnice brali, gospoda dekana prosili, naj bi nas za naprej pri Fari za velikonočno spoved izpraševali. Dopisnik iz Žabnice pač ne vé, kako so zdraženi tudi drugi ljudje izmed Svetoduhcev, ki se jim je toliko sila godila, sicer bi bil raji molčal o tej žalostni prigodbi, ne pa polén na ogenj prikladal ter širokoustno se bahal, kakor da bi bili Žabničanje samo na svoje stroške šolo zidali; oni so marveč Svetoduhcem dolžni očitno zahvalo, da so jim toliko k šolskemu posloplju pripomogli. — In tako z Bogom! Žabničanje! mi Svetoduhci in Bitenci vam nič ne opoviramo vašega napredovanja, naj si bode kakoršno koli; le to vas prosimo in opominjamo, ne delajte dalje razprtja v svojo škodo! Sicer pa, ako privoljenje dosežete, napravite si za svoj denar lokalijo ali fajmoštijo ali celo proštijo, ne na stroške Svetoduhcev in Bitencev, kakor so vam že gosp. dekan Kramar s prižnice naravnost povedali.

Iz loške okolice 15. jan. (Žalostne pa vesele novice.) Ker so novi posestniki loške grajščine v grajščinskih gozdih Ljubniku, Hrastniku itd. začeli smerče prav pridno podirati, si ne samo iz okolice, temuč tudi iz selške doline veliko delavcev kruh služi; že precej priletnega moža, očeta 4 otročičev, ki je v Ljubniku tako pridno in hitro delal, da ni eden tako, ker je bil tudi v Jelovici drvar, pa je unidan bukev ubila, ki je na-nj padla in mu glavo tako razbila, da so se mu možgani vidili, in je čez 4 ure žalostno smrt storil. — Naj po tej žalostni novici povem veselo, in ta je, da se je naša čitalnica zopet oživila in za novo leto dobila 34 udov (zmiraj še ubogo malo za mesto z 2000 dušami). Razveselila nas je že z igrami: „Domači prepír“, „Županova Micika“ in „Bob iz Kranja“. Hvala

*) Nam bo drago.

jej! Le tako naprej! — Še to željo pa imamo pri srcu, da si naroči vse slovenske časnike in te pred vsemi drugimi, da je popolnoma vredna imena narodne.

Iz Predoselj poleg Kranja. * — Naš gospod baron Anton Zojs so se ob novem letu spet milo spomnili tudi naših šolskih otročičev ter najpridnišim 12 učencem in 12 učenkam darovali vsakemu srebern tolar in novo pratiko s kmetijskimi poduki, — po takem dvojini lep dar: za dušo in teló! — Hvala preblagemu gospodu baronu, ki v vsem živí za narod svoj, ki pa ga tudi hvaležen svojega ljubljenca imenuje in po besedah Jak. Zupanovih tudi gospodu Antonu navdušen poje:

Pred Sava nehala 'z Bohinja teč' bo,

Ko zabiti znala, Zojs! hišo Tvojo!

Iz Kamnika. (Zahvala.) Podpisana se v svojem in v imenu obdarovanih šolskih deklic srčno zahvaljuje vsem blagim gospóm in gospodičinam, ktere so dobičke dobrodelne tombole 20. grudna darovale v podporo ubogih šolaric, kakor tudi vsem dobrotnikom, ki so se te veselice vdeležili. Nabralo se je pri tej igri 81 gold.; iz tega denarja se je 50 ubogim deklicam tukajšnje dekliške šole obleka s čevlji, nogovicami itd. darovala. Ostalo je še 5 gold., za ktere se bodo med letom ubogim potrebne reči oskrbovale. Naj dobrotniki in dobrotnice se tudi vprihodnje tako blagovoljno spominjajo naših rev.

V Kamniku 1. prosenca.

J. Adlešič, dekliški učitelj.

M. Jäckel, učiteljica.

Iz Sodrašice. J. Št. — 5. dne t. m. ob 7. uri zvečer se zasliši plat zvoná in res goré je blizo pri cerkvi skedenj, v katerem je bilo mrve okoli 80 centov, kašča, žito, ves pridelek in vsa oprava. Odkod ogenj, se nič ne vé; pogorelec je bil zavarovan.

Iz Ljubljane. Ker je treba in so to nektare soseske same želele, da se odloči tarifa, po katerih smejo občine (soseske) pobirati plačila (takse) od svojih sosesčanov, zato je lanski deželni zbor sklenil postaviti take tarife, in ta postava je že tudi potrjena. Po tej postavi ima vsaka mestna ali kmečka občina pravico, če občinski zbor to sklène, vse ali nektare v tej postavi našteje takse pobirati, ali če je ktera občina eno ali drugo takso že vpeljala, jo povikšati po novi tarifi; vendar če občinski zbor to ali uno tarifo vpeljati hoče, jo mora popred v potrjenje predložiti deželnemu odboru. Te takse (plačila) se stekajo v občinsko blagajnico (kaso). Zraven postavne takse se ne sme za dnino ali potnino nič tirjati. Kdor se hoče pritožiti, da je ta ali una taksa previsoko odmerjena, mora pritožbo zadnji čas v 14 dnevih vložiti občinskemu zboru. — Teh taks je 23 vrst. — Deželni odbor razpošilja to postavo še s posebnim razjasnilom. Gotovo bode ta tarifa dobra pomoč županom, ki večkrat niso vedeli, kaj bi zahtevali za to ali uno opravilo, in je pri tem bila kmalu zamera. Zdaj si županije po postavi tarifo naredé višjo ali nižjo, kakor to kaže v tem ali unem kraju.

— (Tržaškim okoličanom) je odbor društva „za brambo narodnih pravic“ poslal sledečo adresó:

„Visokocenjeni rodoljubi! Kar se je godilo dni preteklega meseca pri Vas, ko ste v brambo narodnih svetinj na postavni poti svoj glas povzdignili tako krepko, obrnilo je pozornost vse Avstrije a še daljih krajev na okolico tržaško.

Vi, vrli slovenski možje, pokazali ste v tej dôbi, ko je oholi italijanizem hotel predrzno širiti svoj upliv čez zemljo slovensko, da niste samo le vojaška straža javni varnosti, marveč tudi skrbni varhi pravic narodovih.

V tem, ko je vsak, komur ni strast zaslepila oči, občudoval možato postopanje Vaše, ki ni ne za trenutek zgrešilo meje postavne, je narod slovenski vseh pokrajin ponosno gledal na Vas, brate svoje ob Adriji.

In tako je tudi društvo naše, kteremu je naloga bramba narodnih pravic, radostno in ponosno gledalo na možake, ki ste v djanji se kazali iskrene branitelje narodnega prava. Videli smo iz vsega Vašega gibanja, da ste dika naroda slovenskega, kojega vodi goreča zavest slovanska, ob enem pa tudi vernost Avstriji. In taci mož živo potrebuje država avstrijska na obalih jadranskega morja, a jih utegne prihodnji čas potrebovati še bolj.

Prejmite tedaj visokocenjeni rodoljubi! iskreno naše sočutje v britkih urah, ki jih imate, in živo naše priznanje tako sijajno skušenega domoljubja Vašega.

Kot nekdaš Spartanci ob Termopilah, tako tudi v prihodnje junaško stojite na zemlji primorski, za pravice naroda našega, vsi za enega, eden za vse!

In v srečen izid pravičnih Vaših borb pomozi Bog!“

V imenu občnega zbora odbor društva za brambo narodnih pravic v Ljubljani 1. decembra 1868.

— (Sme li katoliško duhovstvo vdeleževati se političkih družeb?) Pod tem naslovom je „Danica“, kakor slišimo od visokočastitega gospoda, v poslednjem listu prinesla spis, ki temeljito razlaga nenavadne razmere današnjega časa, in brez pridržkov in ovinkov daje na gori postavljeno vprašanje odločni odgovor ta, da se duhovstvo političnih društev, ki se zvesto držijo načela: „za vero, dom in cesarja“, ne le sme vdeleževati, temuč da je celó potreba, da se jih vdeleži, in je mu celó dolžnost, prav krepko podpirati poštenjake, kterim je mar za pravo srečo naroda svojega. — Dokazavši tudi iz cerkvene zgodovine, da so se od nekdaš najslavniši boritelji za svetinje katoliške vere vstopali tudi na politično polje, in da le tak ni za pristop duhovnov k političnim društvom, kteri ni krop ne voda o svetem svojem poslu ali se zamere boji na nasprotni strani, kliče potem duhovstvu te-le pomenljive besede: „Bode li duhovstvo dandanašnji, ko ima sv. cerkev toliko sovražnikov, roke križema držalo ter se udalo tirjatvi liberalcev: „duhovnik naj se pečá samo z duhovskimi rečmi v cerkvi?“ — Bog ne daj, da bi to krivo načelo kdaj pri nas obveljalo!

— (Česa si želé ljubljanski liberalci?) Temu vprašanju odgovarja dunajska judinja „N. fr. Presse“ z dopisom iz Ljubljane od 8. t. m., kteri je ves ali okrajsan romal po časnikih „Pressinega“ duhá, kakoršni so graška „Tagespošta“, ljublj. „Tagblatt“ itd. Morebiti ne toliko, da si je pisar prislužil par grošičev za svojo pisarijo, ampak brž ko ne zato, da bi agitacijo začel za srčna voščila svoja in svojih tovaršev, je zatrosil laž po svetu, da se prečastiti naš knezoškof odpovedó škofijstvu, češ, da so „siti narodnega draženja“ (ako bi to res bilo, moral bi dopisnik s svojimi tovarši na prsi svoje trkati: „mea maxima culpa!“ in vsi škofje, kjer si dandanes narodi po 4. zapovedi božji borijo za svetinje svoje domovine, morali bi se odpovedati svojemu poslu) — in da koadjutor (sic!) in (sic!) naslednik preč. g. knezoškofa dr. Widmerja bode c. k. šolski svetnik g. dr. Jarc, prihodnji stolni prošt pa korar g. Savaschnigg. — Če prav dopisnik „Pressini“ knezoškofa hvali ter jih imenuje „staatsklugen Mann“ zato, ker niso izdali dražilnega pastirskega lista in da niso v Ljubljani pripustili misijona“ (kaj da preč. škof mislijo o misijonih, to pričajo Smelednik, Loka, Cerklje, Kranjska gora, Horjul, Loka, Obloke, Semič itd.), vendar se mu bere izpod prstov, da že ves vesel g. dr. Jarca v duhu vidi na škofovem prestolu, g. Savaschnigga

pa na proštem sedežu, ker „od njunega upliva pričakuje, da se „hydra narodnosti“ potrè med častiti duhovščino našo“. Čudno se mora svetlemu knezoškofu, ki imajo še vso moč višega duhovnega pastirstva v sebi, zdeti to, da jim nemškutarstvo ljubljansko daje „koadjutorja“ in „naslednika“ ob enem; preblagi ranjki proš Kos pa tudi nikoli ne bi bili verjeli, da jim bode g. Savaschnigg naslednik v proštiji in morebiti tudi v deželnem poslanstvu, ker oni so bili v okolici kranjski za poslanca izvoljeni enoglasno, g. Savaschnigg pa je v okolici ljubljanski dobil tudi en cel glas. Gotovo je „Pressini“ dopisnik omenjenima gospodoma malo ljubavi skazal s tem, da jima je najvišji duhovni službi v naši deželi podelil, ker priporočilo od te strani, ktera po veliki večini v deželi nima celó nikakoršne simpatije, je zelo neugodno po Schillerjevih besedah, ki pravi: „dieser gefallen ist schlimm“. Sicer pa je dopisnik sopet očitno pokazal lažljivost novoêrnega „liberalizma“, ki za-se hoče vso svobodo, drugim državljanom — in to so duhovni kakor vsak drug — pa še ne dopušča tega, da bi „brez cenzure škofove“ smeli pošteno narodno čutje imeti in po tem misliti in ravnati! Tako „liberalizem“ povsod kliče po policiji!

— (Fotografična slika rajncega prošta Antona Kosa) se dobi pri fotografu Dzimskiju. To odgovarjamo mnogostranskemu popraševanju, ki nam je došlo.

— Preč. gosp. Mat. Mršol je za korarja izvoljen. Gosp. Wurner, dozda profesor gimnazije v Kranji, pride v Ljubljano, gosp. Horvat pa v Celje. — Namesti pl. Felsenbrun-a pride pl. Possaner za c. kr. višega finanč. svetovalca v Ljubljano.

— Po želji gosp. dr. Račkega je gosp. dr. Jan. Bleiweis prijatelju našega naroda in slavnoznanemu francozkemu književniku gosp. Ljud. Leger-u, profesorju slovanske književnosti na „college de France“ v Parizu, ki bode letos razlagal slovstvo jugoslovanskih plemen, imenito slovensko, hrvaško-srbsko in bulgarsko, poslal imenitnejše knjige slovenske, iz katerih more proučiti slovensko književnost.

— Sl. osnovalni odbor žavskega tabora je tudi čitalnici ljubljanski v dar poslal svetlopi (fotografijo) imenitnega štajarskega tabora. Drag zgodovinsk spominek jej je to krasno darilo!

— Kakor so „Novice“ že oznanile, je 3. občni zbor „društva za brambo narodnih pravic“ danes zvečer ob 7. uri v čitalnični dvorani. Odbor bode zboru predložil 3 obrise Vodnikovega spominka in pregled stroškov.

— V čitalnici je v nedeljo ples brez „besede“; začetek ob 8. uri.

— (Sokolov večer) v saboto, ktere sta gospoda Jeločnik in Zalar izvrstno ravnala, je bil poln „židane volje“.

— (Tožnih dni ponarejalcev bankovcev) še ne bo morebiti 8 dni konec. Zaslišani so dozda bili zatoženci in okoli 30 prič, pa zaslišati jih je 84 v vsem skupaj. Potem še le bo državni tožnik svoje predloge stavil, zatem se začnó 7 advokatov zagovori, in po vsem sodi sodnija.

— (Zima — pust — petroleum — „Kranjec“ in „Kranjica“.) Zima z malo snegom a velikim mrazom se je po dolgem obotavljanji zdaj vendar le začela (danes 19. t. m. ga nam gorkomér kaže 12 stopinj). Predrzne cvetke, ki so prezgodaj na svet se prikazale, so glavice svoje spet položile v spanje. Pa saj je tako tudi z marsikakimi nadami človeškimi, političnimi in nepolitičnimi; mrzli srež jih hipoma popari! — Tudi pusta še zebe: prva plesa v kazini in čitalnici nista bila niti krop niti voda. Vendar je kazina spet brž prvokrat pokazala, da tudi s §. 1. novih državljskih postav ni

resnica. Ta §. pravi, da so si vsi državljani enaki, — a v kazini vidimo, da si niso, kajti ljubljanski „Herrnhaus“ se še celó na plesišču strogo loči od „Haus der Gemeinen“. Pa kaj nas to briga! da je le „Tagblatt“ — „der Verfassungstreue“ — ž njimi zadovoljen. — Stare babice pravijo, da tudi še letos bode „kraljica“ bala vselej tista, ktera ima te „velike zasluge“, da jej mož ali oče kupi najdražjo obleko. Da bi le veliko taci „pustnih kraljic“ bilo, potem si saj trgovci in krojači nekoliko pomorejo iz svojih zadreg! — Padarji pa se bojé, da bode tudi letos na balih hudih srčnih ran vsekanih, ktere se ne zacelijo tako cenó, kakor petroleum gotovo zaceli ozeblino na rokah in nogah, da se le dvakrat dobro namažejo. — V nedeljo so oklicali v Šenklažu ženina, ki je bil rojen 1795. l. Prav tako! Saj je marsiktera žena s starčekom dandanes bolj zadovoljna nego marsikaka mlada z mladim. — Še eno poroko, in to prvo „civilno“ v Ljubljani, moramo omeniti, ki se je dovršila na ulicah vélikega našega trga. Lepa „Kranjica“ si je dolgo iskala moža in ker ga ni bilo, je že žalosti nekoliko obledela; zdaj ga je dobila in to prav čvrstega zalega fanta „Kranjca“. Da pa naši častiti bralci dolgo ne iščejo uganjke tej zastavici, povemo jim, da podobi v štacuni „pri Kranjici“ je naš akademični malar Kühnl naredil lep par v Sovanovi štacuni „pri Kranjcu“. Tako ima zdaj „Kranjica“ „Kranjca“, samo to je hudo, da moreta ločena živeti.

— Ker se katoliška družba zdaj v resnici pričinja, bo treba skrbeti tudi za primerno bukvarnico. Gospodje, kateri bi hotli za tako bukvarnico darovati bukev, zemljevidov, časnikov, rokopisov, so prošeni, da bi oddali take reči ali pri katerem začasnih odbornikov, ali pa pri gosp. dr. Jurju Sterbencu, kapl. pri sv. Jakopu v Ljubljani. Gr. Wurmbrand

za odbor.

— (Razpis darila.) Odbor dramatičnega društva je v zadnji seji sklenil, da se razpiše darilo 25 goldinarjev za najboljši izvirni tekst (libretto) komične opere. Rokopisi pošiljajo naj se do 10. aprila t. l. odboru. Honorirali se bodo primerno tudi drugi dobri rokopisi, katerim se omenjeno darilo ne bode moglo prisoditi. Vsa čč. vredništva slovenskih časopisov prosimo, da blagovolé priobčiti ta razpis v svojih listih.

Odbor.

— (V razjasnilo.) Dopisnik iz Ljubljane v 6. listu „Slov. Naroda“ piše to-le: „Iz zanesljivega vira sem izvedel, da je pri prošlem zasedanji kranjskega zbora v narodnem klubu dr. J. Bleiweis predlagal, da bi se v zboru resolucija ali vsaj adresa naredila, v kateri bi se kakor glavna točka svetilo: zahtevanje zedinjenja Slovencev. Pa padel je v klubu s svojim predlogom, in bilo mu je na voljo dano o tem „nevažnem (!)“ predmetu mimogrede ktero povedati, kar je tudi, kakor veste, storil.“

Dolžnost do národnega kluba me veže, povedati očitno, da ni res, da bi bil kdo družnikov mojih v klubu nasprotoval mojemu predlogu o resoluciji za zedinjenje Slovencev zaradi tega, da je stvar „nevažna“. Razlogi mojih prijateljev, ki važnost zedinstva tako temeljito cenijo kakor vsak drug, in to ne še le od lani, bili so vse drugi, mnogovrstni in tako tehtni, da sem po parlamentarnem običaji brez daljega upora se udal nasprotnemu soglasnemu mnenju prijateljev svojih.

Dr. Jan. Bleiweis, klubu prvomestnik.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. Zbornica poslancev je 15. dne t. m. začela spet svoje delovanje. Vlada jej je med družim